

“El cost de marxar d’Espanya és cada vegada més baix”

L’eurodiputat de CiU Ramon Tremosa (Barcelona, 1965) valora l’anunci del govern espanyol d’invertir onze milions en el corredor mediterrani el 2013 i l’esmena presentada amb ERC i ICV sobre l’autodeterminació.

La ministra espanyola de Foment, Ana Pastor, va anunciar 11 milions d’euros per al corredor mediterrani als pressupostos del 2013, concretament per al tram que ara és via única entre Vandellòs i Tarragona.

L’endemà, els presidents català, valencià, balear i murcià feien una altra foto conjunta a favor del corredor mediterrani. Us sembla insuficient?

—És que amb onze milions no es fa res. No sé si és per simular que es fan

estudis —no sé què més han d’estudiar, ja—, però no són res al costat dels milers de milions que cada any van a les línies d’AVE.

—Per al TGV a Galícia s’han presupostat 2.000 milions.

—En aquest moment que Espanya està tan malament, els governs d’Espanya —tant del PSOE com del PP— han intentat salvar l’economia del Gran Madrid. Bankia, que està molt més malament que no Catalunya Caixa, es nacionalitza i no se subhasta. Qui són els deutors de Bankia? PRISA, ACS i totes les grans empreses madrilenyes.

—Amb el TGV passa igual?

—Els ja saben que tots aquests trens de gran velocitat no seran mai rendibles, però donen vida a les constructores de Madrid. És igual. I si la perifèria s’ensorra, no és problema seu. Encara que la lògica econòmica i la Unió Europea i les grans multinacionals donin suport al corredor mediterrani, tant se val. A l’acte de Fermed a favor del corredor hi havia el Deutsche Bank, aviat vindrà a Barcelona el president del SNCF francès...

—La societat francesa de ferrocarril?

—Sí. Perquè té ganes que els seus TGV arribin a Barcelona i vol fer arribar trens de mercaderies al port de Barcelona. Això tant li fa, a Madrid. Crec que ells veuen que, amb una bona connexió, Catalunya se’n va, s’europeïtza definitivament. Ells volen salvar el Gran Madrid, i la resta els és igual. Ara hi ha un nou govern espanyol que promet coses, però hem de valorar fets i realitats, no intencions. El fet és que Espanya, els últims dotze anys, ha gastat 100.000 milions d’euros en la xarxa de l’AVE i, en canvi, a Portbou hi ha la mateixa amplada de via ibèrica que impossibilita el pas de trens; i entre Castelló i Tarragona hi ha la mateixa via única del segle XIX.

No hi ha hagut cap voluntat de fer. Però la cosa més greu és que els catalans ho tolerem i alguns hi han col·laborat decisivament: els diputats que el PSC i el PPC han enviat a Madrid n'han estat còmplices.

—Per què dèieu que l'estat té por que Catalunya “s'uropeïtzi definitivament”?

—Sembla, per dades que s'han de publicar aviat sobre comerç català, que tindrem un canvi històric sobre la nostra balança comercial. El 2011 és l'any que s'ensorra el consum i la inversió a Espanya. Al mateix temps haurà estat l'any de gran creixement de les exportacions catalanes a tot el món. Per tant, i això és molt important, el 2011 podria ser el primer any que Catalunya hagués venut més a tot el món que no al mercat espanyol. Això és un canvi històric.

—Per què?

—S'acaben 150 anys d'història econòmica d'Espanya. Al segle XIX, els catalans fan Espanya per a assegurar-se un mercat i eliminen les duanes interiors i ho unifiquen amb la seva moneda, que és la pesseta. S'asseguren una protecció davant la competència estrangera i això crea el mercat nacional, tal com ens ha arribat. Ara això ha canviat completament. El 2011 ha estat del punt d'inflexió.

—Un canvi sobtat?

—El 1986, pràcticament tot allò que produïem anava al mercat espanyol; el 2006 les exportacions anaven creixent molt i podíem parlar d'un 60%/40%. Amb la recessió econòmica, que fa que Espanya sigui un país endeutat amb una crisi bancària més crua que en alguns altres llocs, Espanya no tindrà capacitat de comprar béns, perquè abans s'han de desendeutar institucions, empreses i famílies. El 2011 potser haurà estat el primer any que els catalans haurem venut més a fora que no a Espanya i pot ser l'any en què el superàvit comercial amb Espanya, que justificava l'espoliació fiscal, arribi a mínims històrics.

—Catalunya exporta molt més?

—Podria ser també l'any que tinguéssim superàvit comercial amb la resta del món. Això és un canvi estructural total. Per això, quan diuen que Espanya ha de sortir de l'euro i tornar a la pesseta, nosaltres podem dir que això ja no ens surt a compte, als catalans: nosaltres ja estem més integrats en el cycle econòmic

“El 2011 Catalunya haurà venut més a tot el món que no al mercat espanyol”

europèu —com Alemanya i els seus socis comercials— que no amb Espanya, que té constructores de gran velocitat, telefòniques i empreses d'energia en sector regulat i un parell de bancs que miren a Sud-amèrica i a la resta del món. Per tant, ara sí que es veu que el corredor mediterrani és el tren de la definitiva europeïtzació de Catalunya, i això no agrada als qui s'ho miren des de Madrid.

—Tenen por?

—Home! No menysvalorem Madrid. Allà hi ha gent que estudia les estadístiques de comerç, mira mapes i saben perfectament de què va el corredor mediterrani: multinacionals amb base a Catalunya per a produir per a tot el món i el mercat espanyol cada vegada més residual. Per tant, el cost de marxar és cada vegada més baix. No ens ho facilitaràn. Llavors envien als presidents regionals a fer-se la foto.

—Ja parlàveu de corredor mediterrani abans de ser candidat de CiU al Parlament Europeu. Creieu que la gran velocitat permetrà la sortida de mercaderies?

—L'Alta Velocitat Espanyola no va ser dissenyada per a combinar trànsits. A Alemanya la xarxa sí que està preparada. La gran velocitat hi va a 160 km/h o 180 km/h i hi ha uns ramals paral·lels d'uns dos quilòmetres on s'aparten els trens de mercaderies, que van a 40 km/h, per a deixar pas als de passatgers a gran velocitat. A Espanya no se n'ha fet cap, de ramal d'aquests. Encara més: en alguna rampa de túnel s'han fet pendents que són incompatibles amb les mercaderies. Ferrmed ja ho ha denunciat en el cas del túnel de Mollet, per exemple. I això és deliberat.

—La Basf acaba d'anunciar una inversió de 40 milions d'euros però també ha dit que n'invertiria 20 més si hi hagués corredor mediterrani.

—És clar. Això ara és notícia a tot arreu i, per tant, la negativa del govern espanyol és cada vegada més difícil de mantenir. A més, el projecte europeu de creixement és pensat perquè el capital

privat pugui finançar aquestes infraestructures. En el context pressupostari actual, per molts anys gràcies a Déu, Espanya no podrà finançar grans infraestructures amb pressupost només públic.

—I hauran de finançar les que resultin interessants al capital privat?

—Només es faran inversions amb participació privada, com als EUA. I això vol dir que només faran les que tinguin retorn econòmic. Aquest model és el que ens salvarà. La inversió privada vol retorn econòmic i, per tant, només mirarà fluxos, no mirarà ideologia ni interessos jacobins. A l'acte de Ferrmed van venir els càrrecs de la Comissió Europea Carlo de Grandis i Carlo Secchi —que són els coordinadors dels projectes Ten-T— per a fer-ne seguiment.

—El conseller de Territori i Sostenibilitat, Lluís Recoder, demanarà que Europa supervisi les inversions d'Espanya al corredor mediterrani. Més Europa és l'única solució?

—Sí. Espanya encara no veu clar com sortirà de la crisi. Sí que veuen clar que en volen sortir amb un centralisme reforçat, això ho veuen clar tots. Però no saben com fer-ho. No tenen estratègia. El model que ha triomfat és la indústria manufacturera exportadora del valor afegit, que a Catalunya n'hi ha molta. En canvi, Madrid no té base sòlida per a tornar a créixer. A Espanya els vénen molts anys sembrats de sal. Amb una economia catalana oberta i amb interessos a fora, les tensions aniran creixent.

—Aquesta setmana heu fet una conferència de premsa conjunta amb Alfred Bosch i Raül Romeva per a presentar una esmena a favor de l'autodeterminació. Un petit gest?

—Hem entrat unes esmenes a una directiva per a dir a la Comissió que tingui un full de ruta, en el cas que, dintre dels actuals estats membres, sorgeixin nous estats, com per exemple Escòcia. Que no sigui tot improvisat, sinó que hi hagi un protocol per a l'ampliació.

—Prepareu el camí?

—Serà difícil que ens en sortim, perquè a la conferència hi havia eurodiputats espanyols i altíssims càrrecs de l'ambaixada espanyola prenent nota. Ja ens agrada veure que ens escolten. Possiblement costarà molt que s'aprovin aquestes esmenes, però comptarem vots.

Alex Milian